

Kapitola 10

Smolný den pokračuje

Na zámku i kolem něj bylo rušno. Černí vojáci, kterým lidé říkali krkavci, se roztáhli po celé zámecké louce a z velkých plachet si na trávě vystavěli provizorní obydlí. Několik vyvolených se ubytovalo přímo na zámku. Nikdo z domácích z toho nebyl nadšený, návštěvy sousedního krále brali jako nutné zlo.

Beáta pobíhala kolem plotny a hudrovala, že jejich krásný bílý zámek z chvilky na chvilku doslova potemněl.

„Nemám tyhle vetřelce ráda!“ zašeptala Fabrisovi, sotva se objevil v kuchyni. Hned za ním vešel Ríša a Beáta se při pohledu na něj zhrozila.

„I ty má chudinko, co se ti stalo?“

Ríša se pokusil o žert.

„Bolur si ze mě na chvilku udělal svou hračku. Ale přežil jsem to, byla to docela legrace!“ řekl vesele, i když mu do smíchu příliš nebylo. Měl Beátu rád a nechtěl, aby se vyděsila.

„Je to nafoukaný a hádavý kluk. Moc ráda bych věděla, jestli někdy dostane rozum,“ zlobila se Beáta.

Starostlivě několikrát pohladila Ríšu po tváři.

„Najdi mu jiné oblečení,“ přikázala Fabrisovi vlídně. „Takhle špinavý nemůže jít domů. A pak se tu ještě zastavte, nachystám vám něco dobrého!“

Prince její slova zaujala.

„Špindíro!“ smál se a rozjívěně plácl Ríšu po zádech. Chvilku se přátelsky poštuchovali, a když je Beáta okřikla, vyběhli z kuchyně a odtud

se jako dva šípy řítily k hlavnímu schodišti. Fabris po něm vyběhl rychlostí mladého koníka, zatímco Ríša už po několika schodech unaveně zpomalil.

Nahoře v posledním patře, kde bydlel královský otec i syn, bylo klidněji. Princův pokoj se nacházel na konci chodby, hned vedle králova pokoje. Když ho míjeli, Fabris do něj nahlédl, ale byl prázdný. Zřejmě teď tátu moc neuvidí, zabere si ho pro sebe Ramij.

„To bude otrava,“ povzdychl si a hned ho napadlo, že to má i své výhody. Aspoň se častěji vydá za Ríšou na statek.

Vešli do velkého, světlého pokoje s výhledem na nádvoří. Fabris poklekl k malované dřevěné truhle plné šatstva a začal v ní hledat vhodné oblečení pro kamaráda. Ríša si zatím naplnil vodou modré plechové umyvadlo a smýval ze sebe Bolurovu špínu. Sotva se umyl a oblékl, vešel král Daren.

„Co to vidím,“ smál se, „místo jednoho syna tu mám dva!“

Pak přistoupil k Ríšovi a zvažněl.

„Musím tě pochválit. Zůstal jsi klidný a utrpení jsi nesl opravdu statečně. Někdy je potřeba vydržet nespravedlnost, než se věci vyřeší! A tebe, můj synku, také chválím. Měl jsem obavy, že se na bratránka vrhneš, ale ty ses nakonec přeci jen ovládl. Oba zasloužíte pochvalu!“ řekl obdivně.

Kluci se tetelili radostí.

„Ríšo, tví rodiče určitě nevědí, kde jsi,“ pokračoval král starostlivě. „Co nejdříve by ses měl vrátit domů, aby se o tebe zbytečně nestrchovali.“

Ještě se na Ríšu povzbudivě usmál a dlouhým krokem zmizel ve dveřích. Chlapec po jeho odchodu znejistěl.

„Tvůj táta má pravdu. Musím si pospíšet!“ řekl vážně.

„Počkej ještě,“ zarazil ho Fabris, „vezmi si za to dnešní utrpení můj meč.“

Ríša nechápal.

„Půjčuješ mi ho?“ ptal se udiveně.

„Ne. Dávám ti ho. Je navždycky tvůj!“ prohlásil Fabris důrazně a podal kamarádovi opasek i s mečem. Ríša blaženě přivřel oči a dárek si dojatě přiložil na hrud'

„Vždycky jsem si takový meč přál. Děkuji ti za něj!“

Opasek si připevnil kolem pasu a několikrát z pochvy meč vysunul, aby si ho znovu a znovu prohlédl.

„Nebude tě to mrzet?“ zeptal se a zkoumavě si přítele prohlížel. Znal ho a věděl, jak na svých zbraních lpí.

„Když tenhle meč bude ve tvých rukách, tak litovat nebudu,“ řekl Fabris rádoby přesvědčivě. Pohled mu sklouzl k meči, a přestože od něj hned odvrátil hlavu, Ríša v jeho očích postřehl lítost. Díky tomu okamžitě pochopil, že Fabris jedná pod nějakým tlakem. Daren včera u nich na statku něco naznačil. Řekl, že jeho syn dostal důležitý úkol a ten souvisí se zbraněmi.

Jak rád by si o tom Ríša promluvil a dozvěděl se víc, ale nechtěl se vyptávat. Jedna z dobrých věcí, které ho jeho táta naučil, byla trpělivost.

„Ovládej svou zvědavost a nevyptávej se. Kdo chce mluvit, promluví, kdo nechce, mlčí,“ říkával často. Proto nebude vyzvídat. Až přijde ten správný čas, dozví se, co se stalo.

Oba chlapci se rychle vydali chodbou ke schodišti. Z Ríši už opadla únava a nejraději by dolů sjel po zábradlí. Ale když tu byl Ramij, tahle báječná zábava byla zakázaná. Schody proto dnes seskákali spořádaně. Dole se Fabris obrátil na přítele.

„Musíme ještě za Beátou. Má pro nás jídlo!“

Ríša odmítavě zavrtěl hlavou.

„Už bych tady nevydržel ani chvilku. Jdi za ní sám a vysvětli jí, že pospíchám domů. Já zatím připravím koně.“

Fabris přikývl a Ríša se rozeběhl opačným směrem až k dlouhé chodbě, vedoucí ke stájím. Rychle osedlá Sluníčka a koníka Mráčka, kterého mu na zámku vždycky půjčovali.

Jenže jeho smolný den mu připravil další nástrahu. Ze stáji zrovna vyšel Bolur. Ríša se snažil kolem něj jen proběhnout, ale princ ho drapl za ruku a vši silou ho přitáhl k sobě.

„Ty mi nedáš pokoj!“ zavrčel mu výhružně do tváře. Měl na tohohle kluka strašlivý vztek. Kvůli němu ho hned první den čekalo ponížení!

„Promiňte, princ. Pospíchám!“ vysvětloval Ríša uctivě.

„Neprominu!“ odsekl princ vztekle a přitom si všiml meče, který patřil Fabrisovi.

„Ten není tvůj!“ řekl ostře.

„Je to dárek.“

„Nevěřím. Ukradl jsi ho.“

„Tak to není. Zeptejte se našeho prince.“

Ríša se hájil marně. Bolur se jen posměšně zašklebil a máchnutím ruky tasil svůj meč. Zlehka jím od sebe Ríšu odstrčil a pobaveně sledoval, jak se jeho oběť neúspěšně pokouší vycouvat.

„Tas meč a ukaž, že umíš něco jiného než střílet prakem!“ popichoval ho.

Ríša váhal, ale Bolur mu výhruzně přiložil špičku meče k hrdlu.

Nejistě a jen z donucení Ríša uchopil jílec a vtom se jeho protivník rozmáchl. Útok byl nečekaný a prudký. Mladší a mnohem slabší Ríša dokázal rány jen odrážet. Jedna z nich byla tak silná, že mu meč vyrazila z ruky.

Bolura jeho slabost těšila a zároveň i posilovala. Bezohledně pronásledoval bezbranného soka, který stačil před ranami našťestí hbitě uskakovat. Jenže chodba najednou skončila a Ríša byl zahánán až ke dveřím, které už nestačil otevřít.

„Zbabělče!“ ozvalo se Bolurovi za zády.

Překvapeně se otočil. Proti němu stál rozzlobený Fabris.

Bolur na chvíli znejistěl, ale pak ho cosi napadlo a potutelně se zakřenil.

„Kdepak máš meč, milý bratranče?“ smál se potutelně. „Jestlipak víš, kdo ti ho ukradl? No přece tvůj milovaný přítel! A já bych si tak rád s tebou změřil síly,“ dodal škodolibě a bez varování na něj zaútočil.

Fabris byl našťestí ve střehu a svižně uskočil. Na zemi u zdi spatřil meč, který Bolur vyrazil Ríšovi z ruky. Rychle ho zvedl, ale sotva se napřímil, spatřil, jak k němu letí blyštivé ostří. V poslední vteřině se rozmáchl a nastavil meč meči. Zbraně o sebe prudce třeskly.

Bolur znovu švihl paží a jejich meče se opět setkaly a kovovým zvukem rozezněly celou chodbu. Souboj vypadal děsivě, ale Ramijův syn

se náhle zarazil a spustil meč k zemi. Nervózně zamrkal a uhnul pohledem.

Fabris se otočil, aby se podíval, co způsobilo jeho změnu.

V chodbě stál Daren a mlčky se díval na svého syna. V tom upřeném pohledu spatřil Fabris něco, co ještě nikdy nepoznal. V očích jeho otce bylo obrovské zklamání.

Teď teprve si vzpomněl na věštbu a tělo mu sevřel omračující pocit hrůzy. Odhodil meč a zahanbeně sklonil hlavu. On jediný dostal možnost zachránit království, jen v jeho rukách bylo dobro země. Zklamal všechny, ale nejvíc svého tátu, který mu věřil.

Tatínku, chtěl zakřičet, moc tě prosím, promiň mi to!

Jenže hrdlo měl tak sevřené, že nedokázal promluvit. A tak jen ochromeně stál na místě a bezradným pohledem bloumal po zemi. Když se po chvíli vzpamatoval, v chodbě už nebyl ani otec, ani bratránek. Zůstal tu jen vyděšený Ríša, který ho vřele objal.

„Zachránil jsi mi život, děkuji ti!“ řekl vděčně, ale jeho přítel stál nehybně jako socha a vyděšeně zíral před sebe.

Ríša okamžitě pochopil, že se právě přihodilo něco nesmírně závažného. A aniž by věděl cokoli bližšího, bylo mu jasné, že to, co se stalo, se nikdy stát nemělo!